

ЗМІСТ

Розділ 1. Кенна.....	5
Розділ 2. Леджер.....	12
Розділ 3. Кенна.....	17
Розділ 4. Леджер.....	22
Розділ 5. Кенна.....	27
Розділ 6. Леджер.....	37
Розділ 7. Кенна.....	47
Розділ 8. Леджер.....	55
Розділ 9. Кенна.....	62
Розділ 10. Леджер.....	71
Розділ 11. Кенна.....	77
Розділ 12. Леджер.....	92
Розділ 13. Кенна.....	98
Розділ 14. Леджер.....	106
Розділ 15. Кенна.....	117
Розділ 16. Леджер.....	123
Розділ 17. Кенна.....	129
Розділ 18. Леджер.....	140
Розділ 19. Кенна.....	146
Розділ 20. Леджер.....	153

Розділ 21. Кенна.....	165
Розділ 22. Леджер.....	174
Розділ 23. Кенна.....	183
Розділ 24. Леджер.....	197
Розділ 25. Кенна.....	205
Розділ 26. Леджер.....	214
Розділ 27. Кенна.....	218
Розділ 28. Леджер.....	226
Розділ 29. Кенна.....	231
Розділ 30. Леджер.....	240
Розділ 31. Кенна.....	246
Розділ 32. Леджер.....	260
Розділ 33. Кенна.....	269
Розділ 34. Кенна.....	288
Розділ 35. Леджер.....	293
Розділ 36. Кенна.....	307
Розділ 37. Леджер.....	312
Розділ 38. Кенна.....	321
Розділ 39. Леджер.....	328
Розділ 40. Кенна.....	334
Розділ 41. Леджер.....	349
Розділ 42. Кенна.....	357
Епілог.....	360
Плейлист Кенни Ровен.....	362
Подяки.....	363

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Я йду назад до таксі з хрестом у руці. Кладу його на задні сидіння і сідаю сама. Водій мав би їхати далі, але не їде. Я зиркаю на нього у дзеркало заднього огляду — він дивиться на мене, піднявши брови.

— Красти меморіали з узбіч навряд чи добре для карми. Ви точно хочете це забрати?

Я відводжу погляд і брешу:

— Так. Я його туди й поставила.

Водій тисне на газ, але я й далі відчуваю на собі його погляд.

Звідси до моєї нової квартири лише три кілометри, але в протилежний бік від місця, де я жила раніше. У мене немає авто, тож цього разу я вирішила поселитися ближче до центру, щоб ходити на роботу пішки.

Якщо колись знайду роботу... З моєю історією і відсутністю досвіду це буде нелегко. А тепер ще й карма погана, як сказав водій таксі.

Можливо, викрасти меморіал Скотті — і справді погано для карми, але ж встановити хрест для хлопця, який завжди наголошував, що ненавидить такі меморіали — теж навряд чи добре. Ось чому я попросила водія поїхати в об'їзд. Я здогадувалася, що Грейс лишила щось на місці аварії, і вважала, що мій обов'язок перед Скотті — прибрати це.

— Готівка чи картка? — питає водій.

Я дивлюся на лічильник, дістаю із сумочки готівку і чайови, коли він зупиняє авто, відаю. Потім беру валізу і щойно вкрадений хрест, вилізаю з авто і заходжу в будинок.

Моя нова квартира розташована аж ніяк не у великому житловому комплексі. Тут лише одна будівля, з одного боку від якої — занедбаний паркмайданчик, а з іншого — магазин. Вікно на першому поверсі забите фанерою. На підлозі розки-

дані пивні бляшанки різної давнини. Я відкидаю одну ногою, щоб та не застрягла в коліщатку валізи.

На вигляд усе навіть гірше, ніж здавалося на фото в інтернеті, але я нічого іншого й не очікувала. Хазяйка навіть не спитала, як мене звуть, коли я зателефонувала запитати, чи є у них вільні квартири. Вона сказала: «У нас вони завжди є. Беріть готівку. Я в квартирі номер 1». І поклала слухавку.

Я стукаю в квартиру 1. На підвіконні сидить кіт і дивиться на мене. Він взагалі не рухається, і я вже починаю думати, що це статуетка, аж тут він клапає і тікає.

Двері відчиняються, і на мене незадоволено дивиться тендітна старенька. На її голові — бігуді, помада розмазана аж до носа.

— Не треба мені нічого, що ви продаєте.

Я витрищаюся на помаду, помічаю, що вона зібралася у зморшках довкола рота старенької, наче кров.

— Я телефонувала. Минулого тижня. Щодо квартири. Ви сказали, у вас є вільна.

На схожому на зморщену сливу обличчі жінки проступає розуміння. Вона оглядає мене з ніг до голови із задумливим «гм-гм».

— Не очікувала, що ви виглядатимете отак.

Я не знаю, як розуміти ці слова. Опускаю очі на свої джинси й футболку, а жінка тим часом відходить від дверей і за кілька секунд повертається із гаманцем на блискавці.

— 550 на місяць. Перший і останній місяць оцей.

Я рахую гроші й відаю їй.

— А договір?

Вона сміється і ховає гроші в гаманець.

— Квартира 6. — Вона піднімає палець. — Це якраз наді мною, тож давайте тихенько, я рано вкладаюся спати.

— Що входить у платню?
— Вода й сміття, але електрика з вас. Вона вже підключена, у вас три дні, щоб переукласти договір на своє ім'я. Депозит в електрокомпанії 250.

Бляха. Де взяти 250 баксів за три дні? Я вже починаю сумніватися, що правильно зробила, так швидко повернувшись, але коли тимчасове житло перестали надавати, я мала тільки два варіанти: витратити всі свої гроші у спробах вижити в тому місті — або ж проїхати 450 кілометрів і витратити всі гроші тут. Я краще житиму там, де є багато людей, які знали Скотті. Жінка відступає на крок.

— Вітаю в апартаментах «Райський сад». Коли облаштуєтеся, принесу вам кошеня.

Я миттєво впираюся у двері рукою, щоб вона їх не зачинила.

— Стоп. Що? Кошеня?

— Ага, *кошенятко*. Як дорослий кіт, тільки маленьке.

Я роблю крок назад від її дверей, наче це може захистити мене від її слів.

— Ні, дякую. Я не хочу кошеняти.

— У мене їх аж надто багато.

— Я не хочу кошеняти, — повторюю я.

— Та хто ж кошеня не хоче?

— Я.

Вона гмикає так, наче я ляпила якусь нісенітницю.

— Давайте домовимся, — каже вона. — Я оплачу вашу електрику за два тижні, якщо ви візьмете кошеня.

Та що це, в біса, за місце?

— Ну гаразд, — реагує вона на моє мовчання так, наче це я торгуюся. — *Місяць.* Я візьму на себе електрику за місяць, якщо ви візьмете одне кошеня.

Жінка йде вглиб квартири, але двері лише відчиненіми. Я не хочу кошеня, воно мені взагалі не потрібне, але зеконмити 250 доларів цього місяця варте навіть кількох кошеният.

Вона знову з'являється у дверях з маленьким чорно-рудим кошенятком на руках. Віддає його мені.

— Отак. Тримайте. Якщо буде щось потрібно — я Рут, але краще нехай вам нічого не буде потрібно.

Вона знову намагається зачинити двері.

— Чекайте. Можете підказати, де мені знайти телефон-автомат?

Вона хихоче.

— Звісно. У 2005 році.

І вже остаточно зачиняє двері.

Кошеня нявчить, але це не миле нявчання, а радше крик про допомогу.

— Я тебе прекрасно розумію, — бурмочу йому.

Я піднімаюся сходами з валізою і... кошеням. Може, варто було зачекати ще кілька місяців, а тоді повертатися? Я накопичила трохи більше 2000 доларів, але велику частину із того витратила на переїзд.

Треба було назбирати більше. Що, як я не знайду роботу одразу? А тепер на мені ще й відповідальність за кошеня, і воно не має подохнути.

Моє життя щойно стало вдвітьє складнішим, ніж було вчора.

Я піднімаюся в квартиру. Кошеня чіпляється за мою футболку. Вставляю ключ у замок, і мені доводиться однією рукою смикнути двері на себе, щоб він провернувся. Коли двері моєї нової квартири відчиняються, я затамовую подих — мені страшно уявляти, який запах може мене зустріти.

Клацаю вимикачем, озираюся, повільно видихаю. Нічим особливо не пахне. Це і добре, і погано.

У вітальні з меблів — тільки диван і шафа. Маленька вітальня, ще менша кухня. Їдальні нема. Спальні теж. Це студія, а ванна кімната така тісна, що унітаз стоїть упритул до ванної.

У квартирі волого. 46 квадратних метрів, справжня діра, але для мене це крок уперед.

Спершу я ділила камеру в 10 квадратів з іншою ув'язненою, потім жила в тимчасовому житлі з шістьма сусідами, і от тепер у мене квартира на 46 квадратів, яку я можу називати своєю.

Мені 26 років, і це я вперше офіційно живу сама. Це і жахає, і дає відчуття свободи.

Не знаю, чи зможу собі дозволити цю квартиру наступного місяця, але дуже старатимуся.

Навіть якщо доведеться проситися на роботу в кожний заклад і магазин цього міста.

Власна квартира буде прекрасним аргументом на мою користь, коли я говоритиму з Ландрисами. Це доведе, що я тепер незалежна. Навіть якщо ця незалежність даватиметься мені тяжко.

Кошеня хоче злізти з рук, тож я ставляю його на підлогу вітальні.

Воно ходить колами, плаче за тими, кого лишило внизу. Я спостерігаю, як воно нишпорить по куточках у пошуках виходу, й відчуваю, як болить у грудях. Воно хоче назад, додому. Додому до мамі, братиків, сестричок.

З цими чорними й рудими плямами воно схоже чи то на джмея, чи то на якусь гелловінську прикрасу.

— Як же тебе назвати?

Найімовірніше, воно ще кілька днів не матиме імені. Я думатиму. Я дуже серйозно ставлюся до вибору імен. Минулого разу я взагалі поставилася до цього напрочуд серйозно. Можливо, тому, що весь той час, що я, вагітна, просиділа в камері, я думала про самі лише дитячі імена.

Я вибрала ім'я Д'єм, тому що знала: щойно мене випустять, я знайду спосіб повернутися сюди і зроблю все можливе, щоб знайти її.

І ось я тут.

Carpe Diem.